La llei de les fronteres

El Cinca és un riu aragonès que neix a la capçalera de la vall de Pineta, al Mont Perdut, a 2.500 metres d'altura. Les seves aigües corren eixelebrades per les valls muntanyeses i desguassa finalment en el Segre, formant un aiguabarreig a les envistes de la Granja d'Escarp, a la comarca del Segrià, vigilat de prop per les restes ruïnoses del monestir de Santa Maria i per rengleres infinites d'arbres fruiters.

El Cinca aquests dies baixa enfangat i sembla que no es vulgui barrejar amb el riu lleidatà, aparentment més cristal·lí. Durant un bon trajecte, l'afluent continua amb les aigües clarament separades i la frontera encara es fa més evident amb les terres d'Espanya. El paisatge és l'aspecte del territori i aquí sembla que vulgui subratllar una realitat que sovint només es fa palesa en l'horitzontalitat dels mapes.

Cigonyes de bec llarg i ales estarrufades nien a cada campanar, elles també són part del paisatge, però no entenen de fronteres i es miren de reüll els feligresos que surten de missa de dotze.

Les aus van i vénen dels enormes nius, inundant l'espai amb la remor del seu claqueteig. A la Granja d'Escarp, a Serós i a Aitona, la gent es dedica a la recol·lecció de la fruita de pinyol, però ara tot just els arbres han començat a florir amb tons d'un rosa apelfat, i els mossos passen l'estona a la barra dels bars, atents al bambolleig multicolor de grans televisors que connecten amb els canals del regne de Castella, que expliquen drames insondables ocorreguts en indrets ignots, a vuit-cents quilòmetres de distància.

Sota els núvols del mes de març, la vida fa el seu curs, com dos rius paral·lels a punt de trobar-se, però que intenten no barrejar les seves aigües. De fet, em sembla que no ho han fet mai.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/03/14/llei-fronteres/901098.html?utm_source=rss